

Онлайн-служіння руйнує бар'єри між тим, хто проповідує, та слухачем

Розповідає Олег Хом'як, пресвітер Newbold International Church в м. Бракнел та української церкви Адвентистів сьомого дня «Еммануїл» в м. Лондон, Великобританія.

Розкажіть про українську групу при церкві Адвентистів сьомого дня (Newbold International Church) в Лондоні. Як і чому вона виникла?

Наша група утворилася рік тому – 21 лютого. Три сім'ї: моя сім'я Хом'як-Кузик, сім'ї Калдарє і Бежанів вирішили створити місійну групу від інтернаціональної громади Newbold International Church, що знаходиться в м. Бракнел за 120 км від столиці. Ми спеціально обрали район на сході Лондону, де проживає близько 30 тисяч українців і орендували церкву для суботніх богослужінь. Згодом до нас почали приєднуватися інші брати та сестри – Христина Гринишин з чоловіком Сергіо та сім'я Якубовських. Так непомітно зібралася невеличка громада, з якою можемо проводити повноцінне служіння. Сьогодні, наскільки нам дозволяють правила та обмеження пов'язані з пандемією, ми продовжуємо проводити богослужіння. Іноді нашу церкву відвідують румуни, молдавани, литовці, болгары та українці, які приїхали на тимчасову роботу. Звичайно, ділимося на декілька класів суботньої школи та проводимо уроки на різних мовах.

Що в ній українського? Адже ваші служіння відвідують брати та сестри різних національностей?

Перш за все – це мова. Ми розмовляємо та ведемо служіння українською мовою. До речі, служіння рідною мовою – це одна з вимог конференції, оскільки наша материнська церква російськомовна, ми не можемо проводити служіння російською

мовою (в самому Лондоні вже є російськомовна громада). Звичайно, якщо наш гість проповідує англійською, то перекладаємо на українську, а якщо з Молдови чи Росії, то немає потреби дублювати нашою мовою – усім зрозуміло. Більшість членів нашої групи – це українці. Ми служимо українській аудиторії. Саме тому наша церква знаходиться в районі, де проживає багато українців та одночасно ми приймаємо усіх. До прикладу: щосуботи з нами на служіння з Бракнелу їздять: росіянин, одна болгарка та молдаванин, для яких українська мова не рідна зовсім, але їм у нас подобається.

Як національний карантин (lockdown) вплинув на діяльність вашої групи минулого року? Адже у багатьох громадах стався такий собі «духовний занепад» – люди перестали відвідувати богослужіння під час карантину та після відкриття церков так і не повернулися.

Як би це не звучало банально, але для нас локдаун став великим благословенням. До нашого молитовного служіння по Zoom приєднувалися люди з різних країн світу. Під час першого карантину ми пройшли 3 програми для духовного росту нашої групи, які ми вели по черзі: «40 днів молитви», «10 днів особистого відродження», «Божі обітниці». Також у нас був проєкт «Церква на колесах» – богослужіння в парках. Коли влада Великобританії навесні дозволила зустрічатися великими групами в парках, але церкви ще були закриті, ми щосуботи проводили богослужіння на природі.

Були такі тижні, коли ми збиралися онлайн на молитовне служіння щодня. Яюсь підраховували, що за три місяці ми разом молилися більше 52 разів, тобто більше, ніж є субот у році. Ми й зараз продовжуємо проводити молитовні служіння тричі на тиждень. І які б ми не були зайняті чи втомлені – ми все одно збираємося і молимося.

На Вашу думку, чи є різниця у проведенні місіонерської роботи в Україні та для українців у Лондоні?

Є різниця і дуже велика. В Англію, як правило, приїжджають заробітчани із Західної України. Більшість із них вірять що вони тут тимчасово – зароблять гроші та й повернуться додому. І це, до речі, велика різниця між українцями в Англії та українцями в США, які їдуть туди на все життя та намагаються якомога швидше інтегруватися. А церкву побудувати з людьми, які думають, що вони тут тимчасово, дуже складно. Тому церква в Лондоні такий собі «вокзал»: одні приїхали, а інші їдуть. Іноді не має достатньо людей для повноцінного служіння, не кажучи вже про місіонерську роботу. Тому онлайн церква – це саме те, що потрібно українцям Лондона. Тим більше, люди із Західної України з великим упередженням ставляться до протестантизму.

Розкажіть як виникла ідея створення онлайн церкви АСД “Еммануїл” м. Лондон?

Я давно розумів, що колись Павло ходив на великі площі в містах, щоб проповідувати. Так і в наш час потрібно йти на якусь велику площу, чи платформу, наприклад Фейсбук – 2,7 млрд людей. Я мріяв створити онлайн церкву, тільки не знав як це зробити. Якось на одному онлайн курсі зустрів пастора Василя Крестинича, який розповідав про свою онлайн церкву у Фейсбуці, яка на той час мала вже 80 000 підписників. І цей результат мене просто вразив. Після семінару я написав йому особисто і він погодився нам допомогти.

Протягом півтора місяця він навчав мою дружину як правильно працювати в групах на платформі Фейсбук, враховуючи кожен, на перший погляд, дрібничку, кожен деталь. І завдяки допомозі Василя, завдяки наполегливій праці моєї дружини Галини, звичайно я теж прикладаю багато зусиль і часу, завдяки підтримці членів нашої групи сторінка онлайн церкви АСД “Еммануїл” м. Лондон запрацювала. Для повного розуміння, потрібно сказати, що служіння через сторінку онлайн церкви потребує повної щоденної зайнятості з раннього ранку і до пізньої ночі. Це є нелегка і непроста праця.

Я вважаю, що зараз онлайн-служіння – це один з найефективніших засобів проведення євангелізації. На жаль, багато людей цього ще не розуміють. Та й взагалі люди бояться щось змінювати, тому всілякими методами намагаються дискредитувати Інтернет. Ми до кінця не усвідомлюємо, що сучасний світ такий – якщо нас не має в Інтернеті, то нас взагалі не має. Онлайн служіння руйнує бар'єри між тим, хто проповідує та тим, хто слухає. Чимало людей соромляться прийти в церкву, хоча розуміють істину. Багато моїх знайомих, які не є протестантами, кажуть що вони дивляться нас щодня, але прийти в церкву не наважуються.

Чи допомагає вам громада у цьому служінні?

Потрібно розуміти, що результат роботи онлайн церкви залежить від кількості людей, які переглядають сторінку. Ми з дружиною можемо придумувати багато нових проєктів, щоденно виходити у прямий ефір, та без активної участі живої аудиторії, яка буде ставити вподобайки та поширювати пости, проводити євангелізацію через Фейсбук неможливо. Тому всі члени церкви мають щоденно підтримувати онлайн-сторінку.

Наша онлайн церква дуже молода. Ми ще знаходимось на стадії розаитку. Попри те що нам лише чотири місяці, обсяг нашої аудиторії сягає близько 30 000 на тиждень, що є досить хорошим результатом. Також нас дивляться багато наших знайомих, які не належать до церкви, що не може нас не тішити.

Розкажіть про своє життя і зустріч з Богом?

Родом я з м. Теремовля, Тернопільської області, народився в греко-католицькій сім'ї, замолоду регулярно відвідував церкву, читав Біблію і готувався стати священиком. Та коли подорослішав – зрозумів, що мені більше подобається протестантизм. Я почав більше читати Біблію, переглядав телевізійні програми різних деномінацій. Ми жили з дружиною по своїй вірі як розуміли, та все одно чогось не вистачало. Одного дня я сказав Галині, що віднині будемо святкувати

суботу, бо так написано в Біблії, на що вона відразу погодилася.

Як і коли Ви прийшли в Адвентистську церкву? З якими труднощами Ви зустрілися?

У 2016 році ми з сім'єю вже проживали у Лондоні і саме тут я зустрів на роботі адвентистів та дізнався, що існує церква, яка щосуботи проводить богослужіння. Дослідивши, побачив, що церква Адвентистів сьомого дня найближча до істини й Слово Боже на першому місці. Я дійсно бачу як те, що колись було проголошено реформатором Мартіном Лютером «Sola scriptura» – «тільки Писання» – дотримується в нашій церкві. Я зробив свідомий вибір коли обрав церкву Адвентистів сьомого дня, розуміючи, що швидше за все втрачу своїх друзів та зустріну сильний опір з боку своєї родини. Та я хотів жити з Богом і бути свідомим християнином. Тому, коли ми з дружиною почали відвідувати богослужіння, виникли великі проблеми з моєю матір'ю: постійні непорозуміння та докори. Ми втратили своїх друзів, втратили авторитет і повагу нашої родини, та все одно вирішили бути з Богом. І Господь нам дав набагато більше, ніж те, що ми втратили.

На сьогодні до нас по іншому ставиться і родина, і наші колишні друзі. Ми підтримуємо дружні стосунки, нас почали розуміти і ніяких проблем вже не виникає.

Як змінилося Ваше життя з того часу?

Коли ми прийшли в церкву, наше життя кардинально змінилося. Я б навіть сказав повністю та абсолютно. Спочатку ми з дружиною думали, що у нас зникли всі проблеми. Та, як пізніше виявилось, більшість проблем не зникли, але з Богом навіть найбільші турботи і переживання проходять набагато легше і спокійніше. У серце приходять мир та спокій і в найтяжчі моменти Бог все давав розраду, ми бачили Божу руку.

Ваші плани на майбутнє?

Служіння Богу – ось наші плани на майбутнє. Ми будемо продовжувати проводити євангелізацію і своє життя пов'язуємо зі служінням Господу. До того ж наша з дружиною робота повністю підлаштована під служіння: ми спочатку плануємо служіння, а потім роботу. Продовжуємо служити в інтернаціональній церкві та мріємо створити першу офіційну Українську церкву в Англії. На результати онлайн служіння ми дивимося через вподобайки та поширення наших публікацій новими людьми, які не є членами Адвентистської церкви. Наше завдання – нові люди, нові хрещення і ми віримо, що Дух Святий в цьому допоможе. Віримо, що разом з братами й сестрами нашої невеликої групи, завдяки підтримці материнської церкви, ми зможемо багатьом людям розповісти про Бога та привести їх в Його Церкву.

Питання – Людмила Калдарє